

TÓTH ERZSÉBET

Sötét kereszt a homlokán

*ködbe borult a szobája
 súlyos, szívig hatoló ködbe
 mintha a kinti idő folytatódna
 és a falak csak tévedésből állnának
 tévedésből lenne a kályha
 tévedés a lélegzet
 az út még nem ért véget
 de lábak már nincsenek hozzá
 a test árva küszködése
 sérült madár mocorgása
 legyűrve pislákol az elme pici zsarátnoka
 ami maradt belőle*

*

*nemrég csilláros szobákban ragyogott
 arcomra sugárzott
 nem akarom látni azt a szobát
 „fáj az Istent romokban látni”
 számolgatni az életjeleket
 élnie kell, nyugodj meg
 az újságok megírták volna...
 tudunk-e valamit a mai újságokról?
 biztonságosan közlekedünk-e
 mutáns embertársaink között*

*

*emlékszem inkább
 sötét kereszt a homlokán
 hova ment? hol találjam?
 sorompó minden utamon
 szememből a fényt kiölte
 egyszerre zuhan rám az idő
 nappalt hoz-e vagy éjszakát?
 homokba zuhant csillagok
 hiánya hollókkal kering
 sötét kereszt a homlokán*

*

*látom fekete függönyök mögött
 látom esőben, szélben
 felém jön szüntelen
 csöndes hózuhogásban
 ahogy megszületett*

*

*rózsafa kergesd el tőle a halált
a mögötte ólalkodót
kistücsök hegedülj neki
tavaszi fűszál keresd meg
bolond Hold nézz be az ablakán
rózsafa kergesd el tőle a halált
ugorj be ablakán kiscica
emeld föl kezét
simogasd meg
beszéljess vele
nézz a szemébe
ne érezze egyedül magát
ne fájjon annyira
hogy elrabolták tőle a barátait
ne féljen
hogy nem ismeri meg őket
ha egyszer majd fölkeresik*

Nagy csontváz (Salgótarján, 1992, fa)